

"Ik ga gewoon naar buiten en doe mijn ding. Ik weet dat het goed komt met Athlon erbij."

Hulphond Athlon waarschuwt Mirthe bij naderende epilepsieaanval

"Athlon staart me aan. Gaat dicht tegen me aan staan of voor mijn voeten liggen. En als ik niet reageer, laat ze me rustig struikelen hoor. Als ze mij maar duidelijk heeft gemaakt dat er een aanval aankomt en dat ik moet gaan zitten of liggen." Aan het woord is Mirthe Carprieaux. Een 64-jarige dame met epilepsie. Hulphond Athlon, mogelijk gemaakt door hoofdsponsor Athlon, is inmiddels haar vierde hond die haar helpt bij het tijdig signaleren van epileptische aanvallen. Ze hebben een heel bijzondere band.

“Ik heb zowel epileptische aanvallen als pga's”, vertelt Mirthe. “Dat zijn psychogene aanvallen die ontstaan zijn door een eerder opgelopen trauma. Voor een buitenstaander lijken deze aanvallen op epilepsie. De aanvallen worden ergens door getriggerd en pakken je vervolgens op je slechtste punt. Voor sommigen uit zich dat in bijvoorbeeld migraine. Bij mij zijn het mijn benen. Die doen het dan gewoon niet meer en dan val ik. Athlon voelt mijn epileptische aanvallen aan en soms ook mijn pga's. Ze merkt bijvoorbeeld dat ik nerveus word en gaat dan dicht tegen me aan staan. Daarna, als ik gevallen ben, blijft ze bij me en tegen me aan liggen tot er hulp is. Dankzij Athlon kan ik gewoon naar buiten gaan en mijn dingen doen. Het komt zoals het komt. Ik laat me niet meer door mijn aanvallen thuishouden. Dat deed ik vroeger wel maar nu niet meer.” Vóór we nog meer horen over de belangrijke rol die hulphond Athlon in haar leven speelt, vertelt Mirthe over de andere hulphonden die ze in de loop der tijd heeft gehad.

Van Maya naar Kiki, Athos en Athlon

“Ik heb al heel lang epilepsie. De eerste hond van mijn man en mij was Maya. Dat is een hondje dat we zelf bij een fokker hebben opgehaald. Hij wilde haar laten

inlapsen omdat ze erg ziek was. Samen met de dierenarts zijn we een jaar bezig geweest om haar beter te krijgen. Als het nodig was sliepen we naast haar op de stretcher. Dat scheidt een band. Ze begon onze aanvallen - mijn man heeft ook epilepsie - aan te geven door ons beurtelings heel strak aan te kijken. Na haar dood hebben we, vanwege ons verdriet, even geen hond gehad. In die periode kwamen de aanvallen in alle hevigheid terug.”

“Dankzij de vrouw van onze dierenarts kwamen we in contact met Stichting Sam, een organisatie die later in Hulphond Nederland is opgegaan. Via hen kregen we onze volgende hond, Athos, die toen ook al een hulphond werd genoemd. Ze had een basistraining gehad, maar alles wat met epilepsie te maken had, hebben we haar zelf aangeleerd. Daarna heb ik ook Amaquie nog als hulphond gehad. Eenmaal met 'pensioen' zijn de honden heel goed opgevangen door een medewerkster van Hulphond Nederland en een vriendin van me.”

De belangrijke rol van hulphond Athlon

“En toen kregen we Athlon. Ik weet het nog goed. De auto van Hulphond Nederland kwam voorrijden voor

“Ze waarschuwt mij in de ochtend al dat ik die dag een aanval ga krijgen.”

een matchingbezoek. Athlon rende onze verzorgingsflat binnen en stormde de hoek om, regelrecht op mij af. Terwijl ik daar met een groepje mensen stond, gaf ze me een grote lik en keek me aan met haar lieve snoet. Dat was dus meteen heel duidelijk, van beide kanten. Ik hou van haar en zij houdt van mij. Na ongeveer drie maanden waren we al helemaal op elkaar ingespeeld. Ze betekent ontzettend veel voor mij. Ze waarschuwt mij in de ochtend al dat ik die dag een aanval ga krijgen. Ze blijft mij dan strak aanstaren tot ik haar laat blijken dat ik het begrepen heb. Dan zeg ik: 'I got the message'. Dat is mijn commando voor haar. Daarna ontspant ze pas, maar ze blijft me wel de hele tijd volgen.

Geluidsalarm

Op het moment dat de aanval begint gaat ze dwars voor me staan. Alsof ze wil zeggen: 'je gaat NU zitten want je krijgt NU een aanval'. Ze doet de deur naar mijn slaapkamer open zodat ik op bed kan gaan liggen. Daarna activeert ze het geluidsalarm en pakt vervolgens het noodtasje met verzorgingsmateriaal. Daar zitten ook haar kluijjes in. Dat tasje kent ze dus heel goed, haha. Ze

blijft bij me liggen tot de hulp zich meldt. Pas dan doet ze de voordeur open. Mocht ik toch in het dorp zijn als ik een aanval krijg, dan heb ik gelukkig een paar adressen van lieve mensen waar ik naartoe kan. Daar mag ik de aanval afwachten en daarna tot de zorgverlening en een taxibusje komt. Na een aanval ben ik namelijk erg moe en kan ik niet meer op eigen kracht naar huis teruglopen. Ook dan wijkt Athlon niet van mijn zijde.”

“Ze doet nog zoveel meer voor me. Afgezien van huishoudelijke taken zoals de was in de wasmachine doen, voelt ze ook mijn stemming aan. Ze leidt me af als mijn stemming minder is. Dan gaat ze gek doen om mijn aandacht te trekken. Als ik begin te glimlachen begint ze te kwispelen. Ze vrolijkt me echt op. Athlon is altijd bij me, óók in het theater en het muziekcentrum. Ik voel me zo veilig met haar, kan de hele wereld aan en ga gewoon naar buiten als ik dat wil, omdat ik weet dat het wel goedkomt.” ●

